

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a JUDr. Jakuba Kroupy ve věci

žalobců: a) **D. M. P.**, narozený „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem „X“,
b) **nezletilý A. P.**, narozený „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem „X“,
oba zastoupeni advokátkou Mgr. Naďou Smetanovou,
sídlem 28. října 1001/3, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2017, č. j. MV-168788-6/SO-2016,

takto:

- I.** Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 6. 3. 2017, č. j. MV-168788-6/SO-2016, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 25. 8. 2016, č. j. OAM-1760-22/ZR-2015, **se pro vadu řízení a nezákonnost zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

- II.** V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 8. 2019, č. j. 15 A 92/2017-93, je žalovaný **povinen** zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení v částce **49 711,60 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou podanou prostřednictvím své právní zástupkyně v zákonem stanovené lhůtě domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, dne 6. 3. 2017, č. j. MV-168788-6/SO-2016, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a) a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 8. 2016, č. j. OAM-1760-22/ZR-2015, kterým byla dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobci a) zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci rozhodnutí, resp. ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žalobci se současně v žalobě domáhali toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce a) byl přesvědčen, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech, toto je věcně nesprávné a nezákonné. Předně namítal, že pro řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce byla užita nesprávná norma, kdy namísto správného ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců bylo nesprávně aplikováno ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) téhož zákona. Narozením žalobce b), občana České republiky, syna žalobce a) se totiž dle § 15a odst. 4 zákona o pobytu cizinců hledí na žalobce a) jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie a bylo třeba aplikovat všechna ustanovení týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie. Aplikace výše uvedeného nesprávného ustanovení rovněž odporuje směrnici Evropského Parlamentu a Rady č. 38/2004/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále „směrnice č. 38/2004/ES“). Argumentace žalovaného, že řízení je vedeno v souladu s aplikovanou normou jen pro to, že žalobce a) obdržel povolení k trvalému pobytu jako občan třetí země, není dostačující. Dále žalobce a) citoval čl. 25 odst. 1 a čl. 27 odst. 2 směrnice č. 38/2004/ES s tím, že změna kvalifikace má vliv i na přísnější posuzování dopadu přiměřenosti obou správních rozhodnutí na život žalobce a) a jeho rodinných příslušníků.
3. Dále žalobci namítali, že předcházející řízení trpí vadou, když byl jako účastník řízení ve smyslu § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) opomenut minimálně nezletilý syn žalobce a) [žalobce b) v projednávané věci]. Argumentaci žalovaného rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, sp. zn. 2 As 77/2009, neshledávají příležitou, neboť v daném případě se jednalo o řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu a účastenství se domáhala manželka. Žalobce b) byl

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jednáním správních orgánů zkrácen na svých procesních právech tím, že mu nebylo umožněno vystupovat jako účastník správního řízení, tato procesní vada způsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce b) neměl možnost se ani vyjádřit a prokázat vážnost hrozícího zásahu do rodinného života, do práva na nerušený rodinný život a do práva na zachování společenství nezletilého dítěte a jeho rodičů ve vlasti - České republice. Případný výkon předmětných rozhodnutí správních orgánů definitivně zamezí osobní kontakt žalobce b) s žalobcem a). Argumentaci žalovaného vycházející z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, sp. zn. 2 Azs 147/2016, dle které mohou rodinní příslušníci realizovat svoje právo na rodinný život i v zemi původu dotyčné osoby, považovali žalobci za absolutně nepřijatelnou. Je právem i povinností žalobce a) o žalobce b) osobně pečovat, vychovávat jej a jinak zabezpečovat jeho materiální i citové potřeby.

4. Žalobci namítali, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, rovněž namítal i nesoulad napadeného rozhodnutí s požadavky stanovenými v § 68 odst. 3 správního řádu a v § 89 odst. 2 správního řádu. Správní orgány neprovedly relevantní zjišťování dopadů správního rozhodnutí do života soukromého a rodinného života žalobce a), ač tak mají činit ex officio. Správní orgány zjišťovaly výlučně okolnosti svědčící v neprospěch žalobce a) a rezignovaly na zjišťování okolností pro něj příznivých, opakovaně konstatovaly předchozí odsuzující rozsudek, avšak zcela opomněly roli žalobce a) a náležité posouzení závažnosti spáchaného činu ve vztahu k likvidaci veškerého zázemí, které si žalobce a) na území České republiky vytvořil. V této souvislosti odkázal na závěry Veřejného ochránce práv v řízení sp. zn. 2040/2011/VOP/VBG, který konstatoval, že: *„předpokladem vydání rozhodnutí, kterým se ruší cizinci povolení k trvalému pobytu v ČR podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců, je přiměřenost zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Je proto nutné primárně zkoumat samotný zásah do rodinného života, tj. zabývat se skutečnými dopady rozhodnutí do života cizince, neboť právě ve vztahu ke skutečným dopadům správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života je možné poměřovat proporcionalitu vlastního rozhodnutí.“* Žalovaný vůbec nezjišťoval vztah žalobce a) s osobami blízkými [otcem, nevlastní matkou, bratrem, žalobcem b) a družkou] ani informace o jeho zdravotním stavu; intenzita vazeb ke státu původu byla zjištěna formalisticky, k návrhu nebyly vyžádány ani informace o chování žalobce a) ve výkonu trestu odnětí svobody.

5. Konečně poslední žalobní námitka se týkala přiměřenosti zásahu rozhodnutí správních orgánů do života žalobců a rodinných příslušníků žalobce a). S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, sp. zn. 9 Azs 41/2014, žalobci uvedli, že správní orgány poměřovaly přiměřenost výlučně v souvislosti s trestným činem, jehož se žalobce a) dopustil. Nesprávná je úvaha žalovaného omlouvající přiměřenost odejmutí nejvyššího pobytového oprávnění tím, že nejde o správní vyhoštění, v této souvislosti zmínili rozsudek ve věci sp. zn. 8 As 68/2012. Do konce roku 2013 žil žalobce a) spořádaným životem, v témže roce se mu narodil syn - žalobce b), na území České republiky pobývá dvě třetiny svého života, ve výkonu trestu se chová řádně a aktivně přistupuje k pracovním příležitostem. Vydaná rozhodnutí jsou nepřiměřeně přísná, a tudíž nesprávná, v případě návratu žalobce a) do Vietnamu lze jen stěží očekávat plnohodnotné zařazení do společnosti, se svou biologickou matkou se nestýká a o kontakt s ní nejeví ani zájem. Výkon rozhodnutí správních orgánů by měl dalekosáhlé následky do rodinného i sociálního života žalobce a), když na území České republiky pobývá jeho otec, nevlastní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

matka, bratr i členové širší rodiny a přátelé. Argumentace žalovaného rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, sp. zn. 2 Azs 147/2016, ze dne 25. 8. 2016, sp. zn. 3 Azs 34/2016, ze dne 12. 10. 2016, sp. zn. 1 Azs 251/2016, ze dne 12. 1. 2017, sp. zn. 10 Azs 312/2016, není přílehlavá, neboť uvedená rozhodnutí na projednávanou věc nedopadají. Nedostatečné zohlednění principu proporcionality je třeba spatřovat i v častém opakování obecného konstatování v rozhodnutích správních orgánů, že žalobce a) si může upravit své pobytové oprávnění jiným způsobem. Přitom běžným způsobem není možné získat volný termín k podání žádosti o jakékoli pobytové oprávnění na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji s ohledem na nefungování systému Visapoint. Z území České republiky by si žalobce a) mohl požádat toliko o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b zákona o pobytu cizinců, o dlouhodobé vízum za účelem strpení a o mezinárodní ochranu. Napadené rozhodnutí odporuje mezinárodním závazkům České republiky zakotveným v Úmluvě o právech dítěte ve věci respektování práva dítěte na zachování rodinných vazeb a práva na péči poskytovanou rodiči. Žalobce a) při každé propustce z věznice trávil téměř celý čas se žalobcem b). Žalobce b) se k tomuto žalobnímu bodu připojil z důvodu tvrzeného zásahu do svých práv ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu napadeným rozhodnutím.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný uvedl, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i s právní kvalifikací obsaženými v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů. K žalobním bodům v podrobnostech odkázal na spisový materiál a obsah žalobou napadeného rozhodnutí.

Replika žalobce b)

7. Žalobce b) v replice k vyjádření žalovaného prostřednictvím svojí právní zástupkyně uvedl, že argumentaci žalovaného obsaženou ve vyjádření považuje za nedostačující a lichou, v žalobě jednoznačně poukázal na nezákonnost napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícího řízení a vyvrátil nesprávné skutkové závěry i právní posouzení věci žalovaným. Je v zájmu žalobce b) vyrůstat nejen s matkou, ale i s otcem - žalobcem a), žalobce b) má právo na nerušený výkon svých rodinných práv a nezasahování do rodinného života ze strany České republiky dle čl. 7 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Právo na nerušenou péči obou rodičů je silnější než veřejný zájem na zrušení povolení k trvalému pobytu žalobci a). Již samotné umístění žalobce a) ve výkonu trestu odnětí svobody je výrazným zásahem do práv žalobce b), který je plně odkázán na péči své matky. Ztrátou povolení k trvalému pobytu bude žalobci a) odejmuto právo k výkonu závislé činnosti či podnikání, a tím k poskytování materiální podpory rodiny. Zamezení čílého kontaktu žalobce b) s žalobcem a) by znamenalo i oslabení možnosti snadno ovládnout vietnamský jazyk na úrovni rodilého mluvčího.

Doplnění odůvodnění žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

8. Žalobci v doplnění odůvodnění žaloby ze dne 26. 3. 2018 prostřednictvím svojí právní zástupkyně uvedli, že žalobce a) byl dne 26. 2. 2018 usnesením Okresního soudu v Chomutově sp. zn. 52 PP 19/2018 podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, dne 28. 2. 2018 mu byl na pracovišti správního orgánu I. stupně udělen výjezdní příkaz dle § 50 zákona o pobytu cizinců, a to na dobu 30 dnů, tj. do 27. 3. 2018. Dále, kromě předložení nových důkazů, žalobci zdůraznili, že právo na jejich nerušený soukromý a rodinný život v projednávaném případě převažuje nad případným veřejným zájmem, aby v České republice nepobývali potenciálně nebezpeční cizí státní příslušníci ze třetích zemí.

Správní spis

9. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Rozhodnutím Policie České republiky, Služby cizinecké a pohraniční policie Ústí nad Labem, Oddělení cizinecké policie Most, ze dne 1. 9. 1997, č. j. PSV - 313/CMO X-01-97, v právní moci dnem 8. 9. 1997, bylo vyhověno žádosti žalobce a) o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny. Oznámením o zahájení řízení ze dne 9. 6. 2015, doručeným žalobci a) dne 16. 6. 2015, zahájil správní orgán I. stupně řízení ve věci zrušení jeho trvalého pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců z důvodu pravomocného odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za spáchání úmyslného trestného činu. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 12. 2014, sp. zn. 49 T 11/2014, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 3. 2015, sp. zn. 11 To 9/2015, v právní moci dnem 30. 3. 2015, byl žalobce společně se spoluobžalovaným N. V. P. odsouzen pro pokus zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 21 odst. 1, § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“) k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání šesti let se zařazením do věznice s dozorem dle § 56 odst. 3 trestního zákoníku. Ze zprávy Vězeňské služby České republiky ze dne 9. 12. 2015 je zřejmý přehled realizovaných návštěv žalobce a) ve Věznici Všehrdy, přičemž v období od 3. 5. 2015 do 6. 12. 2015 se uskutečnilo celkem 8 termínů návštěv, jichž se, kromě jiných osob z okruhu rodinných příslušníků žalobce a), zúčastnili v šesti termínech i žalobce b) a jeho matka, přítelkyně žalobce a) T. V. Žalobce a) zaslal správnímu orgánu I. stupně písemné vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 17. 8. 2016, v němž navrhl doplnění dokazování o zprávu Věznice Všehrdy s přehledem návštěv rodinných příslušníků žalobce a) a o zprávu téhož subjektu o žalobcově chování a jeho aktivitách ve výkonu trestu. Současně navrhl, aby správní orgán rozhodl o nemožnosti zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce a) ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců s přihlédnutím k přiměřenosti takového rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců nebo aby vydal usnesení o zastavení řízení podle § 66 odst. 2 správního řádu. Dne 25. 8. 2016 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí č. j. OAM-1760-22/ZR-2015, jímž žalobci a) zrušil platnost povolení k trvalému pobytu na území České republiky dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce a) prostřednictvím svého zmocněnce odvolání ze dne 8. 9. 2016. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 6. 3. 2017.

Ústní jednání soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Při jednání konaném dne 28. 8. 2019 právní zástupkyně žalobce odkázala na dosavadní podání a shrnula svá dosavadní stanoviska. Zdůraznila, že žalobou napadené rozhodnutí nemůže obstát, když jednak žalovaný pochybil, pokud na žalobce a) nenahlížel jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie a nedostatečně zjišťoval rozhodné skutečnosti ohledně dopadů svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a) a jeho blízkých. Doplnila, že žalobce žije na území České republiky již od roku 1997, od svých 11 let, více než jednu polovinu svého života, považuje se za Čecha, a nikoliv Vietnamce. K Vietnamu nemá žádné vazby, naposledy zde byl v roce 2009 po dobu jednoho měsíce jako turista. Žalobce a) má na území České republiky svého syna i bratra, kteří jsou občany České republiky, žije zde i otec žalobce a jeho nevlastní matka. Žalobou napadené rozhodnutí ve výsledku způsobuje destrukci celého rodinného života žalobce a) i jeho blízkých. Žalobce a) nemá reálnou možnost žádat o pobytové oprávnění prostřednictvím České ambasády v Hanoji, jelikož ztratil bezúhonnost.
11. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání odkázal na písemné vyjádření žalovaného k žalobě a navrhl, aby soud žalobu pro bezdůvodnost zamítl. Doplnil, že žalovaný v otázce právního posouzení nepochybil, pokud uzavřel, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, jelikož k tomuto „překvalifikování“ by bylo zapotřebí vést samostatné řízení na základě žádosti, k čemuž nedošlo. Dále uvedl, že nesouhlasí s námitkami ohledně nedostatečného posouzení žalovaného rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Všechny relevantní skutečnosti byly náležitě vyhodnoceny, byla brána v potaz velmi závažná trestná činnost žalobce.
12. Žalobce a) při jednání závěrem uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, když se narodil v České republice, pak se sice na jistý čas musel se svými rodiči vrátit do Vietnamu, nicméně od svých 11 let žije opět nepřetržitě v České republice. Doplnil, že i se svými blízkými mluví česky, vietnamský jazyk příliš odborně neovládá, nezná poměry ve Vietnamu, neví, jak by se tam živil. Jeho rodina a nyní již bývalá družka mu vytvořili podmínky, aby po výkonu trestu odnětí svobody vedl řádný život. Žalobce a) se snaží svým blízkým vynahradit, že mu pomáhali během výkonu trestu, pomáhá bratrovi s jeho podnikáním, z čehož dobrovolně platí výživné na syna. Po celou dobu výkonu trestu pracoval jako ústavní holič, veškeré peníze posílal synovi, v současnosti by dále chtěl pracovat, aby mohl vše vynahradit rodině a zabezpečit syna a rodinu. Nyní již bývalá družka, T. V., matka žalobce b), nepracuje, nikdy v podstatě nepracovala, žije z finanční a jiné podpory svého dědečka J. V. Žalobce a) žije v Litvínově, každý druhý den navštěvuje svého syna, žalobce b) tráví s ním svůj veškerý volný čas, sportují, chodí za kulturou, trénují logopedii, jezdí na kole. Žalobce a) plánuje, že syna v následujícím školním roce přihlásí na plavání a kroužek řecko-římského zápasu. Syn má rád jeho rodinu, přičemž žalobce si v průběhu výkonu trestu uvědomil, co všechno napáchal, trestné činnosti velmi lituje. Ve výkonu trestu se polepšil, osvojil si dobré návyky, které by si přál, aby převzal i jeho syn, neboť jeho matka nemá dostatečnou rodičovskou zodpovědnost k zajištění řádné výchovy jejich syna. Bývalá družka žalobce a) vedle své nezaměstnanosti není schopna a ochotna řešit ani úřední otázky, bylo s ní vedeno exekuční řízení, kouří v blízkosti syna, syna nechávala dlouhé hodiny hrát jen na tabletu, v důsledku čehož i mnohdy absentoval v mateřské škole. V dalším školním roce plánuje, že bude chtít syna vodit do mateřské školy, navíc nezletilý Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

projevil přání u něj přespávat. Závěrem zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí představuje totální likvidaci jeho soukromého a rodinného života, včetně života jeho blízkých.

13. Dne 17. 6. 2020 se konalo další jednání soudu, při kterém, vzhledem ke změně senátu, byly zopakovány přednesy účastníků, kteří setrvali na dosavadních stanoviscích. Právní zástupce žalobců uvedl, že žalobce a) je fakticky rodinným příslušníkem občana ČR a tato okolnost by měla být vzata v potaz při poměřování zásahu do soukromého a rodinného života žalobců. Má za to, že nezletilý žalobce b) měl být účastníkem správního řízení, neboť je významně zasaženo do jeho práv. Dále nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, zejména nebylo zhodnoceno, že žalobce a) vyvinul po svém propuštění z výkonu trestu maximální aktivitu a došlo u něj k zásadní sebereflexi. Ve výkonu trestu odnětí svobody mu byly uděleny pochvaly a v první chvíli, jak to bylo možné, byl podmíněně propuštěn. Nelze akceptovat úvahy žalovaného ohledně nízké intenzity zásahu do soukromého a rodinného života, neboť na žádný jiný pobytový institut nemá žalobce a) nárok, o čemž svědčí i to, že mu nebyl přechodný pobyt udělen.
14. Žalobce a) k věci uvedl, že si je vědom toho, že se dopustil trestného činu a jeho čin je těžko odpustitelný. Jeho rodiče jsou poctiví lidé, kteří ho k trestné činnosti nikdy nevedli. Nikomu nechtěl ublížit, avšak ví, že se toho stejně dopustil. Dnes už ví, že chyba byla v něm a měl spoustu nedostatků. Chce být dobrým otcem a syna vychovávat. Syn však zaostává, protože s ním žalobce nebyl a je zřejmé, že syn bude mít i v budoucnu problémy. Nedokázal by si představit, jak by se mu mohl věnovat, pokud by opustil území ČR. Udělal chybu, ale snaží se být lepším člověkem.
15. Pověřená pracovnice žalovaného uvedla, že žalobce a) spáchal trestnou činnost úmyslně za účelem zisku a měl si být vědom důsledků, které jeho jednání může přinést. Nic na tom nemění ani jeho podmíněné propuštění. Dopady do soukromého a rodinného života žalobce a) byly poměřovány, a to konkrétně na str. 3 a 6 žalobou napadeného rozhodnutí. Pevnost vazeb mezi žalobcem a) a žalobcem b) nebyla rozporována. Výsledek tohoto poměřování zásahu do soukromého a rodinného života a veřejného zájmu byl takový, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce a).
16. Dále soud k návrhu žalobců provedl dokazování, a to následujícími listinami: hodnocení žalobce a) Vězeňskou službou ze dne 21. 4. 2017, č. l. 37, opis udělených odměn a uložených kázeňských trestů žalobci a) ze dne 21. 4. 2017, č. l. 38, fotokopie fotografií žalobců a) a b) od listopadu 2013 do prosince 2016, č. l. 48-49, maturitní vysvědčení žalobce a), č. l. 55, výpis absolvovaných předmětů na ČVUT od roku 2008 do února 2011, č. l. 56, prohlášení J. V. ze dne 22. 3. 2018, č. l. 57, rodným listem žalobce a), č. l. 58, čestné prohlášení K. D. ze dne 7. 2. 2020, č. l. 123, čestné prohlášení M. H., č. l. 123a.
17. Soud dále z vlastní iniciativy provedl důkaz rozhodnutím Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 9. 3. 2020, č.j. MV-9960-8/SO-2020, ze spisu vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 A 22/2020, č. l. 135-138.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

18. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
19. Soud konstatuje, že ve věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 28. 8. 2019, č.j. 15 A 92/2017-93, kterým žalobu zamítl. Soud dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, že syn žalobce a) nemusel být účastníkem správního řízení, na žalobce a) nelze hledět jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie, a ztotožnil se s názorem žalovaného, že nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Dokazování k návrhu žalobců soud neprováděl.
20. Ke kasační stížnosti žalobce a) Nejvyšší správní soud uvedený rozsudek zdejšího soudu svým rozsudkem ze dne 28. 2. 2020, č.j. 8 Azs 297/2019-45, zrušil pro nepřezkoumatelnost, protože se neztotožnil se zamítnutím všech navržených důkazů en bloc, neboť některé se vztahovaly k událostem před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí a soud přesvědčivě nevyložil, proč tyto důkazy neprovedl a uložil soudu znovu se těmito důkazními návrhy zabývat.
21. Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že k tomu, aby správní orgán mohl objektivně posoudit intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života cizince, musí brát v potaz veškeré relevantní skutečnosti, které mohou mít na výsledné rozhodnutí vliv. Kromě samotné existence rodinných vazeb je tak správní orgán povinen i náležitým způsobem zjistit jejich faktické fungování, tj. závislost rodinných příslušníků na osobě cizince, o jehož pobytu je rozhodováno, ve smyslu materiálním (povinné výživy), ale i sociálním (výchovy jejich nezletilých dětí) včetně integrace jak cizince, tak jeho rodinných příslušníků na území ČR vzhledem k délce pobytu na tomto území apod. Nelze předem typově vymezit situace, za kterých vždy bezvýjimečně převáží jedna strana pomyslných vah nad druhou (zde ochrana veřejného zájmu nad právem na ochranu soukromého a rodinného života). Jinými slovy, ani v posuzované věci nelze dospět k závěru, že dokazování faktického fungování rodiny žalobce a) je nadbytečné, jelikož se žalobce a) dopustil zvláště závažného zločinu. I v případě závažné trestné činnosti totiž nelze vyloučit situace, ve kterých právo na ochranu soukromého a rodinného života může převážet. Takové poměrování je však prakticky vyloučeno, pokud soud a priori dospěje k závěru, že míra ohrožení veřejného pořádku je s ohledem na povahu spáchaného trestného činu nutně vyšší bez ohledu na to, jaké skutečnosti vyplynou z dokazování, které má přinést skutečnosti následně poměřované. Nelze tudíž akceptovat nosné úvahy krajského soudu vycházející z toho, že zrušení povolení k trvalému pobytu způsobil výlučně svým jednáním žalobce a), který si měl být vědom toho, že zde má rodinu a případné zrušení
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytového oprávnění by pociťoval jako zásah do soukromého a rodinného života. Takový argument by totiž bylo možno využít s ohledem na nyní aplikovaný důvod zrušení platnosti trvalého pobytu fakticky vždy, což by jakékoliv poměrování prakticky vylučovalo.

22. Nejvyšší správní soud se dále vyjádřil ještě k hodnocení námitky, že žalobce a) měl být považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie, neboť jeho syn, žalobce b), je občanem České republiky. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem krajského soudu, když uvedl, že žalobci a) bylo uděleno povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny, konkrétně sloučení s jeho otcem, který je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky. Pobytové oprávnění žalobce a) tudíž není vázáno na jeho syna (občana ČR) a žalobce a) ani netvrdí, že by kdykoli žádal o to, aby mu byl udělen přechodný či trvalý pobyt rodinného příslušníka občana EU podle § 87a a násl. zákona o pobytu cizinců. Nelze tudíž aplikovat na posuzovanou věc ustanovení týkající se ukončení jiného typu pobytového oprávnění, než jakým disponoval žalobce a) a které se bez dalšího samotným narozením dítěte nezměnilo. V takovém případě lze skutečnost, že má žalobce a) syna, který je občanem ČR, zohlednit nanejvýš v rámci poměrování dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života.
23. Na tomto místě soud podotýká, že je v řízení podle ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán shora uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým ve výše citovaném rozsudku.
24. Soud dospěl po opětovném přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání k závěru, že žaloba je důvodná.
25. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud se meritorně vyjádřil pouze k otázce charakteru pobytového oprávnění žalobce a), které bylo uděleno za účelem sloučení rodiny, a to žalobce a) s jeho otcem, občanem třetího státu, soud se musí opětovně vyjádřit ke všem ostatním sporným otázkám.
26. Předně soud uvádí, že v přezkoumávaném případě je nutno vycházet z ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, ačkoliv žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí dne 6. 3. 2017, neboť řízení o ukončení trvalého pobytu žalobce bylo zahájeno dne 9. 6. 2015. Podle přechodného ustanovení obsaženého v čl. IV bodu 1 zákona č. 314/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, platí, že *řízení podle zákona č. 326/1999 Sb., zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*
27. Podle § 68 odst. 3 správního řádu *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřiblíží.

28. Dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
29. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
30. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Podle odst. 2 státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
31. Soud se nejprve zabýval obecně formulovanou námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Jak vyplynulo ze správního spisu a z žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný a správní orgán I. stupně dospěli shodně k závěru, že došlo k naplnění dikce § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Z rozhodnutí žalovaného je patrné, z jakých podkladů vycházel a jakými úvahami se řídil. Žalovaný při svém rozhodování vycházel především z vlastní evidence, rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 12. 2014, sp. zn. 49 T 11/2014, a rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 3. 2015, sp. zn. 11 To 9/2015, zpráv Vězeňské služby České republiky a opisu rejstříku trestů. Oba správní orgány rovněž hodnotily dopady svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a) a shodně shledaly, že v tomto případě nebude dopad jejich rozhodnutí znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce a).
32. Taktéž soud hodnotil námitku nesprávného výkladu a aplikace § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců správními orgány. Z daného ustanovení plyne, že pro zrušení trvalého pobytu dle tohoto ustanovení je třeba, aby současně byly splněny dvě podmínky, a to odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a přiměřenost tohoto rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 12. 2014, sp. zn. 49 T 11/2014, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 3. 2015, sp. zn. 11 To 9/2015, pravomocně odsouzen pro pokus zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání šesti let. Správní orgány jsou stejně jako správní soud vázány rozhodnutími trestního soudu o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, a nemohou si o těchto skutečnostech učinit úsudek samy. Je tedy naplněna první podmínka obsažená v § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců pro zrušení trvalého pobytu, neboť žalobce byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Správní orgány rovněž hodnotily podmínku přiměřenosti rozhodnutí z hlediska jejich zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž dopad svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce neshledaly nepřiměřeným. Správní orgány tedy vyložily a aplikovaly dané ustanovení naprosto správně a nelze jim v tomto ohledu nic vytknout. Námitka žalobce a) je proto nedůvodná.

33. Dále se soud zabýval námitkami žalobců, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřiměřená z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce a) a jeho rodinných příslušníků. Žalovaný se touto otázkou zabýval na stranách 10 až 15 žalobou napadeného rozhodnutí, popsal, že žalobce a) má na území České republiky družku, nezletilého syna, i další rodinné příslušníky, na území republiky pobývá od roku 1997, a konstatoval, že nezpochybňuje nezanedbatelné vazby žalobce a) na území České republiky. Žalovaný současně poukázal na to, že žalobce a) se trestné činnosti dopouštěl úmyslně, věděl tedy, že v případě odhalení může být uvězněn nebo ztratit pobytové oprávnění, přičemž oba tyto následky negativně zasáhnou do jeho soužití s rodinnými příslušníky na území České republiky. Této poměrně reálné hrozby však nedbal, v páchání trestné činnosti pokračoval, v důsledku čehož byl omezen na osobní svobodě po dobu šesti let, nepodmíněný trest jeho rodinný a soukromý život narušuje neporovnatelně větší měrou než rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu. Žalobce a) navzdory povědomí o možných důsledcích preferoval relativně snadný zisk z prodeje drog před zájmy své rodiny, čímž dokázal, že pro něj není prioritou, bylo to tedy pouze chování žalobce a), jež další soužití rodiny ohrozilo. Náhlé rozvzpomenutí žalobce a) na zájmy blízkých a obhajování těchto v době hrozby ztráty pobytového oprávnění považoval žalovaný za neupřímné a účelové. Ohledně reálných dopadů rozhodnutí žalovaný konstatoval, že zrušením povolení k trvalému pobytu žalobce a) není vystavena nepřekonatelná bariéra mezi ním a Českou republikou, potažmo jeho rodinnými příslušníky, je mu toliko rušeno nejvyšší možné pobytové oprávnění, zákaz pobytu mu vysloven nebyl, budoucí pobyt na českém území mu není navždy zapovězen, může si požádat o jiné pobytové oprávnění.
34. Soud veden shora uvedenými tezemi Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 8 Azs 297/2019-45, konstatuje, že žalobce a) již v průběhu správního řízení navrhoval výslech matky žalobce b) T. V., která ve svém písemném podání popisovala dobrý vztah se žalobcem a jeho rodinou. Tento výslech nebyl proveden. Žalovaný vycházel z přehledu návštěv žalobce ve věznici, ze kterého vyplývá, že T. V. navštěvovala žalobce a) i se žalobcem b). Součástí správního spisu je i sada rodinných fotografií žalobce a) a b), rodný Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

list žalobce b) a propustková knížka vydaná Vězeňskou službou České republiky. V odvolání žalobce namítal, že měl být proveden jeho výslech, výslech T. V., sourozence a otce žalobce a), aby si správní orgán I. stupně ujasnil rodinné vztahy. Žádné další důkazy k rodinnému a soukromému životu však k osobě žalobce ve správním spise založeny nejsou.

35. Jak ve svém rozsudku č.j. 8 Azs 297/2019-45 konstatoval i Nejvyšší správní soud, je třeba poměřovat identifikované intenzity zásahu do života cizince v podobě zrušení povolení k trvalému pobytu, vůči zjištěné intenzitě narušení veřejného pořádku, které k tomuto kroku vedlo. V tomto směru lze citovat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje ‚něco k něčemu‘, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince“. Tam, kde § 77 zákona o pobytu cizinců hovoří o poměřování přiměřenosti z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života, je potřeba zohlednit zejména související kritéria demonstrativně vypočtená v § 174a téhož zákona (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30). Jedná se o závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
36. Obdobně lze odkázat také na kritéria obsažená v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva, která byla posléze převzata rovněž judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. zejména rozsudky Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku ze dne 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; Ünner proti Nizozemsku ze dne 18. 10. 2006, č. 46410/99, § 57-58). Z těchto rozhodnutí především plyne, že v cizineckých věcech (včetně rozhodování ve vztahu k povolení k pobytu) musí být brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) cizincova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince.
37. Soud se soustředil na to, zda zjištění soukromých a rodinných poměrů žalobce a) správními orgány bylo v daném případě dostatečné a ob stojí ve světle důkazů provedených před soudem. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že se mu jeví jako neupřímné a účelové žalobcem deklarované vazby na své blízké (str. 10 napadeného rozhodnutí), což odůvodnil tím, že se žalobce a) uchýlil k páčání trestné činnosti. Již v době spáchání trestné činnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ve formě jednoho skutku ve stádiu pokusu žalobce a) byl otcem žalobce b) a dle jeho tvrzení a dle podání T. V. se o žalobce b) staral.

38. Z dosud provedených zjištění správních orgánů vyplývá, že žalobce a) na území České republiky pobývá celý dospělý život. Od roku 1997 (kdy bylo žalobci 11 let) do roku 2017, kdy bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí žalobce a), pobýval nepřetržitě na území České republiky na základě trvalého pobytu. Nebylo zjištěno, že by žalobce do Vietnamu pravidelně nebo na delší dobu jezdil a nebylo potvrzeno, že by měl žalobce a) na Vietnam vazby, kromě matky, se kterou se žalobce nestýká. Pokud žalobce a) tvrdí, že prostředí Vietnamu nezná a vietnamský jazyk příliš odborně neovládá, nic nesvědčí o opaku. Jak vyplývá z provedeného dokazování před soudem, žalobce a) v České republice studoval a ve výkonu trestu odnětí svobody se choval řádně.
39. Žalovaný ve svém rozhodnutí při hodnocení zásahu do rodinného a soukromého života žalobce a) uváděl, že žalobci a) je odebíráno pouze nejvyšší pobytové oprávnění, avšak může si požádat o jiné méně výhodné oprávnění k pobytu. Nicméně vzhledem k provedenému dokazování, dle něhož bylo zjištěno, že byla žádost žalobce o přechodný pobyt zamítnuta, se nejví tato úvaha žalovaného jako správná. A je tedy nutno konstatovat, že žalobce zrušením trvalého pobytu na dlouhou dobu bude nucen opustit území České republiky.
40. Vzhledem k tomu, že zrušení trvalého pobytu bude mít tedy naprosto zásadní dopad do soukromého a rodinného života žalobce, neboť jde o osobu začleněnou do České republiky, která nemá ve Vietnamu žádné rodinné a soukromé vazby a žalobce a) je otcem občana České republiky, bylo na místě zjistit faktický výkon péče o žalobce b) před vzetím žalobce do vazby, možnosti péče o žalobce b) žalobcem a) a rozsah nutnosti této péče po propuštění žalobce a) z vězení. Správní orgány však nevyslechly žádného z navržených svědků, ačkoliv se z čestných prohlášení provedených jako důkaz před soudem jeví, že péče žalobce a) mohla být a může být pro žalobce b) zásadní.
41. Soud tato prohlášení provedl jako důkaz, ačkoliv jsou datována po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, neboť se mohly vztahovat a vztahovaly ke skutečnostem ještě před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, neboť osoby vydávající tato prohlášení znaly žalobce a) ještě před vzetím do vazby. Soud konstatuje, že čestné prohlášení nemůže nahradit důkaz výsledkem svědka, který čestné prohlášení učinil. Zjištění z čestných prohlášení mohou sloužit pouze jako indicie, zda je potřebné tyto osoby jako svědky ve správním řízení slyšet a zda bylo na místě zjišťovat faktické fungování rodinných vztahů žalobců. Soud dospěl k závěru, že tomu tak mělo být. Výslech svědků sám soud neprováděl, neboť účelem dokazování před správním soudem je ověření toho, zda závěry správního orgánu ob stojí či nikoliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, sp. zn. 2 As 114/2015). V daném případě vzhledem k malému rozsahu zjišťování rodinných poměrů ve správním řízení soud uznal za dostatečné provedení důkazů pouze čestnými prohlášeními, které ve spojení s dalšími důkazy narušují závěry správních orgánů a ukázaly nedostatečnost rozsahu zjišťování soukromého a rodinného života žalobce a). Navíc je v daném případě možné, že bude nutno provést i další výsledky a jiné důkazy, než byly navrhovány soudem, a to například výslech matky žalobce b) T. V. Pokud by soud

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

připustil takto rozsáhlé dokazování, nahrazoval by roli správního orgánu a zasahoval by tak do působnosti moci výkonné.

42. Soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl k návrhu žalobců dokazování usnesením Okresního soudu v Chomutově o podmíněném propuštění žalobce a) ze dne 26. 2. 2018, sp. zn. 52 PP 19/2018, č. l. 45, potvrzením o propuštění z výkonu trestu, č. l. 46, kopií výjezdního příkazu ze dne 28. 2. 2018, č. l. 47, fotografiemi žalobců a) a b) datovanými po dni 6. 3. 2017, č. l. 49 p.v. až 50, zprávou Centra sociálních služeb Praha ze dne 6. 2. 2018 o spolupráci s žalobcem a), č. l. 51, potvrzením o realizaci osobního jednání ze dne 27. 2. 2018 vydaným Probační a mediační službou České republiky, č. l. 52, přehledem o průběhu kontaktů v rámci probačního dohledu, č. l. 53, úvodním probačním plánem dohledu, č. l. 54, poučením o podmínkách výkonu dohledu ze dne 7. 3. 2018, č. l. 54, příslibem zaměstnání ze dne 23. 5. 2019, č. l. 80, fotografiemi žalobců a) a b) z roku 2019 a 2020, č. l. 123b až 123m, fakturou č. 201841325, č. l. 123n, fotokopii lístků do kina v roce 2019 a 2020, fotokopii účtenek a knihy Abeceda chytrých dětí, č. l. 123o, fotokopii fotografií dárků pro žalobce b), č. l. 123p, fotokopii šesti dokladů o platbách každá ve výši 6000 Kč, č. l. 123g až 123v, potvrzením o úhradě klubového členství ve výši 790 Kč, č. l. 123x, zprávou ze Soukromé psychologické poradny ze dne 6. 11. 2019, č. l. 123y, Dohodou rodičů o výchově a výživě žalobce b) ze dne 26. 2. 2020, č. l. 123z, zprávou o průběhu dohledu ze dne 26. 2. 2019, přehledem o průběhu kontaktů v rámci probačního dohledu od 27. 2. 2018 do 25. 4. 2019, zprávou o průběhu probačního dohledu ze dne 6. 8. 2019, č. l. 123ab až 123ac, probačním plánem dohledu ze dne 6. 8. 2019, č. l. 123ad, závěrečnou zprávou o průběhu dohledu ze dne 26. 2. 2020, č. l. 123af, výpisem z obchodního rejstříku společnosti SKYPOS, s.r.o., č. l. 123ag, výpisem ze živnostenského rejstříku ze dne 16. 4. 2020 ke společnosti SKYPOS, s.r.o., č. l. 123ah až 123ach, fakturou č. 201840618, č. l. 123ai, neboť se vztahují k událostem po vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného. Soud je vázán ustanovením § 75 odst. 1 s. ř. s., ze kterého vyplývá, že soud vychází ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného. Podmínky vymezené judikaturou pro prolomení této zásady nebyly v daném řízení splněny, jak ve svém rozsudku ze dne 28. 2. 2020, č.j. 8 Azs 297/2019-45, uvedl i Nejvyšší správní soud, a proto by soud nemohl skutečnosti uvedené ve shora vyjmenovaných návrzích důkazů vzít v úvahu.
43. Jak vyplývá ze shora uvedeného, soud nepřistoupil ani k výsledku svědků Ing. J. V., paní M. H., a bratra žalobce a), neboť to v daném případě nepovažoval za nutné vzhledem k rozsahu dokazování nutného pro rozhodnutí.
44. Soud dále neprovedl výslech žalobce a), neboť ten se mohl vyjadřovat v průběhu soudního řízení a podle § 131 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s. lze k výsledku účastníka přistoupit, pouze za situace, kdy dokazované skutečnosti nelze prokázat jinak. Jedná se tedy o mimořádnou situaci, ke které v daném případě nedošlo, a to i s ohledem na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro vadu řízení.
45. Dále soud zkoumal namítané pochybení správních orgánů, které žalobci spatřovali v tom, že se žalobcem b) nebylo jednáno jako s účastníkem správního řízení. Okruh účastníků správního řízení o zrušení platnosti povolení trvalého pobytu cizince není zákonem o pobytu cizinců speciálně upraven, proto je při posuzování účastenství v řízení třeba Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vycházet z obecné úpravy obsažené ve správním řádu. Podle § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu jsou v řízení ex officio účastníky dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají. Soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že nezletilý syn žalobce a) nemohl být považován za účastníka správního řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu jeho otce podle § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu.

46. Soud se však neztotožňuje s tím, že by bylo možné obecně vyloučit i účastenství žalobce b) podle § 27 odst. 2 správního řádu v řízení o zrušení trvalého pobytu žalobci a). Účastenstvím rodinných příslušníků ve správním řízení podle zákona o pobytu cizinců se správní soudy již v minulosti zabývaly a z jejich rozhodnutí lze vyvodit obecný závěr, že toto účastenství podle ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu je možné (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2019, čj. 9 Azs 256/2019-22; ze dne 24. 2. 2016, čj. 6 Azs 284/2015-25). Podmínkou účastenství dle § 27 odst. 2 správního řádu je, aby byl rodinný příslušník správním rozhodnutím přímo dotčen, resp. aby dotčení na jeho právech potenciálně hrozilo. Okruh účastníků stanovuje správní orgán na základě zjištěného skutkového stavu. Pokud žalovaný a správní orgán I. stupně obecně vyloučili možnost žalobce b) být účastníkem řízení, aniž by posuzovali dotčení jeho hmotných práv na soukromý a rodinný život ve vazbě na zjištěný skutkový stav, vyložili ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu nesprávně a dopustili se tak nezákonnosti podle § 78 odst. 1 s. ř. s.
47. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť vzal za základ napadeného rozhodnutí skutkový stav soukromého a rodinného života žalobce a), který nemá dostatečnou oporu ve spise a vyžaduje zásadní doplnění. Dále žalovaný zatížil své rozhodnutí i nezákonností podle § 78 odst. 1 s. ř. s., neboť nesprávně interpretoval ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu. Současně podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku. Vzhledem k tomu, že uvedenou vadou a nezákonností trpí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně přistoupil soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. i ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
48. Žalobci měli v projednávané věci úspěch, a proto soud výrokem II. v souladu s § 60 odst. 1 věty první a § 110 odst. 3 s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit jim do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku v celkové výši **49 711,60 Kč**, která se skládá z částky **6 000 Kč** za zaplacené soudní poplatky za žalobu a z částky **1 000 Kč** za zaplacený soudní poplatek za návrh žalobce a) na přiznání odkladného účinku žalobě, který byl úspěšný, z částky **5 000 Kč** za zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost, z částky **21 080 Kč** za 8 úkonů právní služby po 2 480 Kč poskytnutých právní zástupkyní Mgr. Naďou Smetanovou, advokátkou, žalobci a) [převzetí věci, podání žaloby, 2x účast u jednání dne 28. 8. 2019 a 17. 6. 2020, kasační stížnost, 2x porada se žalobcem a) přesahující jednu hodinu dne 22. 8. 2019 a dne 4. 6. 2020, a to podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), c), d), g), § 12 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „AT“, dále z částky **1 240 Kč** za jeden úkon právní služby ve výši jedné poloviny úkonu právní služby poskytnutý Mgr. Naďou Smetanovou, advokátkou, [návrh Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

na přiznání odkladného účinku žalobě, a to podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 2 písm. a), odst. 3 AT], dále z částky 9 920 Kč za 4 úkony právní služby po 2 480 Kč poskytnuté právní zástupkyní Mgr. Nadou Smetanovou, advokátkou, žalobci b) [převzetí věci, podání žaloby, 2x účast u jednání dne 28. 8. 2019 a 17. 6. 2020] a z částky 3 600 Kč za s tím souvisejících 12 režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 AT. Dále se náhrada nákladů řízení skládá i z náhrady za promeškaný čas strávený cestou k jednání soudu a zpět ve výši 8x půl hodiny po 100 Kč, tedy celkem 800 Kč [§ 14 AT]. Dále se náhrada nákladů skládá i z cestovného právní zástupkyně žalobců k jednání soudu dne 28. 8. 2019 a 17. 6. 2020 z Prahy do Ústí nad Labem a zpět osobním automobilem Mercedes-Benz E 320, r. z. BB414CH, v celkové délce 340 km s průměrnou spotřebou nafty 8,1 l/100 km ve výši 2 311,60 Kč. Uloženou povinnost náhrady nákladů řízení je žalovaný povinen splnit v obvyklé lhůtě. Náhradu nákladů řízení za návrhy na přiznání odkladného účinku, které nebyly úspěšné, soud nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 24. června 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.